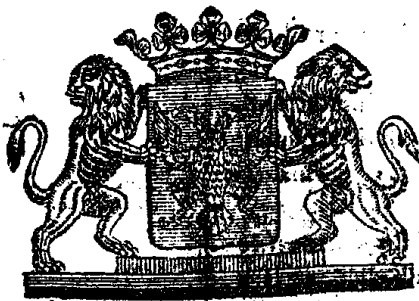

ARNHEMSCHE

COURANT.

Zondag

3 November.

GRIEKENLAND.

Athene, 12 oct. In de Europische provinciën van Turkije, vooral in het naburige Thessalië en op Candia, zijn de gemoederen ten hoogste gespannen. Men is overtuigd dat de slag bij Nisib en de overlevering der Turkische vloot het begin zijn van veel ernstiger gebeurtenissen, en dat eene algeheele hervorming van het Turksche rijk onvermijdelijk is. De banden tusschen de regering en de onderdanen zijn zoo los, dat de geringste poging dreigt ze te zullen breken. De divan bevindt zich in groote verlegenheid omtrent het te kiezen stelsel van administratie; de baan van vooruitgang bedreigt hem met den afval der Turken, en die van teruggang met eenen opstand van Grieken en Armeniërs. (L. A. Z.)

KRAKAU.

Krakau, 18 oct. Tot bewijs der aanzienlijke toerusting, welke Rusland in dit oogenblik maakt, diene eene kennisgeving der Russische regering in het dagblad van het koninkrijk Polen, volgens welke alle geneesheeren, die in Russische dienst treden willen, zich zoo spoedig mogelijk te Odessa aan te melden hebben, vermits men er aldaar 600 behoeft. — Men verneemt dat hier binnen kort alle particuliere inrigtingen van onderwijs zullen verboden worden, hoewel dezelve reeds sinds lang onder hetzelfde opzigt als de openbare staan. — De arrestatiën hebben nog niet opgehouden; het publiek kent derzelver redenen nog niet. Ten gevolge der gestrengheid jegens allen die eenigermate verdacht zijn, bevinden zich thans eene groote menigte jongelieden zonder middel van bestaan, vermits de ambten in den regel slechts vergeven worden aan zoodanigen, die door betrekkingen of andere diensten aanbevolen zijn, waartoe natuurlijk veel vreemdelingen behooren. De eenmaal in hechtenis genomen ontfangen, ook als zij ontslagen en onschuldig verklaard zijn, geene reispassen meer, zelfs niet voor den kortsten tijd en ten behoeve der dringendste aangelegenheden. (L. A. Z.)

DUITSCHLAND.

Hannover, 24 oct. Het regeringsblad behelst de volgende bekendmaking van den minister van binnenlandsche zaken: »naardien de Bondsvergadering in hare zitting van den 30sten der vorige maand besloten heeft 1°. het debiet van het drukwerk *Preussen und Preusenthum*, door *Benedley*, Mannheim 1839, in de gezamenlijke bondstaten te verbieden, 2°. de voorbaude zijde exemplaren overal in beslag te nemen, zoo wordt zulks tot algemeene betrachting afgekondigd, en wel, voor zoo veel het debiet betreft, op straffe van 50 daalders boete.»

München, 24 oct. De koning heeft bevolen dat de geweren à piston in het leger zullen worden ingevoerd. De hier aanwezige eerste bataljons der regementen infanterie hebben reeds zulke geweren ontvangen. Ook bij de cavallerie zullen karabijnen en pistolen à piston worden ingevoerd. (Nürnb. Corr.)

PRUISSEN.

PART CORR. *Berlijn, 29 oct.* » De provincie Posen is door de voorgeschrevene kerkrouw onder eene soort van interdict gesteld, hetwelk, bij de gehechtheid van een groot gedeelte des landvolks en der lagere volksklasse zoo wel als des adels, bezorgdheid wekt. Wel is waar hebben niet alle kerspelen het klokkenluiden gestaakt en van den kansel den ingezetenen alle wereldsche vreugde ontzegd, doch zulke gevallen zijn zeldzaam en het is blijkbaar genoeg hoe algemeen de oppositie tegen de regering is, en hoe moeilijk het vallen zal een aartsbisdomsbestuurder door het kapittel te doen benoemen. Tot nog toe heeft de regering dit alles rustig aangezien, ofschoon men de eigenlijke kern der oppositie zeer wel kent en nauwkeurig gadeslaat. Naar men zegt, zou de heer *v. Dunin* door een kabinets-schrijven uitgenoodigd zijn om zelf voor het kerkelijk bestuur des aartsbisdoms, gedurende zijne afwezigheid, zorg te dragen en eenen vicaris-generaal te benoemen, terwijl men hem tevens oplettend gemaakt heeft op de gevolgen, welke eene langer voortgezette weerspannigheid der geestelijkheid na zich slepen zou. Niet waarschijnlijk is het echter, dat de aartsbisdoms, die ten deze de bevoegdheid der wereldlijke magt niet erkent, en op alle dringende voorstellingen van dien aard slechts antwoordt, dat men hem veroorlove terug te keeren ten einde van alle bezorgdheid aangaande gisting bevrijd te zijn, door het verblijf te Colberg tot andere gedachten zal worden gebracht. De uitgestrooide geruchten dat hij ten gevolge der hevige gemoedsaandoeningen ziek geworden zijn, zoudt blyken van grond ontbloot. De heer *v. Dunin* vertoont zich echter bijna in 't geheel niet. Ten aanzien zijner bezoekers heeft er nog altijd eene strenge controle plaats. Verscheidene Poolse familiën, welke aldaar

de baden gebruiken, hebben evenmin toegang tot hem kunnen krijgen, als de freule *Scholastica v. Dunin*, zijne zuster. De pogingen tot verzoening, welke door de regering aangewend worden, schijnen volstrekt onvruchtbaar te blijven.

» Na de sluiting van het nieuwe tolverdrag is de vergadering der afgevaardigden spoediger gescheiden dan men aanvankelijk vermoedde. Het verdrag is voor drie jaren, te beginnen met 1840, hernieuwd en den 18^{den} dezer door Z. M. bekrachtigd geworden. De hoofdbepalingen zijn, op weinige bijzonderingen na, onveranderd gebleven; het nieuwe tarief, hetwelk ten gevolge van het traktaat met Holland eeaige bijzondere bepalingen en beschermende voorwaarden voor binnenlandsche producten behelst, zal spoedig openbaar gemaakt worden. De tijding, door Engelse bladen medegedeeld, dat de heer *Bowring* door zijnen invloed eene hoogere belasting van sommige Engelse fabrieken zou hebben verhindert, is geenszins gegrond. De heer *Bowring* bezocht Berlijn slechts om het eigenlijke wesen des tolverbonds te leeren kennen; tot de zittingen der afgevaardigden kon hij natuurlijk niet toegelaten worden.

» Met den spoorweg naar Stettin gaat het langzaam voort. De algemeene wensch is dat de staat eene onderneming ondersteune, welke van zoo groot nationaal belang is; doch hiertoe moet weinig hoop voorhande zijn.

» Ons matigheidsgenootschap heeft onlangs eenige openbare vergaderingen gehouden onder voorzitting van een geneesheer, bekend wegens zijne vrome pogingen om zieken, ook door middel van gebeden, te genezen. Men heeft besloten de regering te verzoeken om zich aan het hoofd der vereeniging te stellen en door wetten de uitroeiing der overdaad te bevorderen. Alhoewel de regering het lofwaardige des genootschaps meermalen erkend heeft, gelooft men echter niet dat zij de gestrengheid der wetten tegen den brandewijn zal te baat nemen.

» Ook van hier zijn er bij het Parijsche kabinet pogingen aangewend tot vrijlating van don *Carlos*.

» Aangaande de financiële maatregelen, welke uwe regering op het oog heeft, zijn de talrijke houders van Hollandsche effecten, hier ter stede, niet zonder bezorgdheid.

» In weerwil der beweringen dat koning *Leopold*, slechts om gezondheidsredenen, naar Wiesbaden gegaan is, gelooft er echter niemand aan; men vermoedt er veel eer politieke doeleinden onder.»

FRANKRIJK.

Parijs, 30 oct. De graaf *de Pahlen*, ambassadeur van Rusland, wordt tegen de maand december alhier verwacht.

— Men verzekert, dat het kabinet der *Tuilerien* niet geslaagd is in zijne pogingen, om don *Carlos* een jaargeld van 1000 miljoen frs. te verzekeren. De voorzitter van het Spaansche ministerie heeft verklaard, dat geen minister in Spanje de verantwoordelijkheid van eenen dergelijken maatregel op zich zoude durven nemen, of daaromtrent eenig voorstel aan de Cortes willen voordragen.

De berigten uit Spanje melden niets bijzonders. Alles schijnt voor het oogenblik in denzelfden toestand te blijven. De Cortes en het ministerie te Madrid bekampen elkander en pogen wederkeerig den een den ander uit den zadel te ligten. *Espartero* doet marschen en contra-marschen, terwijl *Cabrera* zich stil en bedaard versterkt, en meereen jaaren en bloeddigen staf heerscht. Hier en daar onderwerpen zich nog eenige partijgangers; maar niemand denkt er aan, om Spanje voor goed te beredigen, door eenen terugkeer tot orde en rust, en het doen bedaren der staatkundige hartstogten.

BELGIE.

Brussel, 30 oct. Men verzekert thans, dat het tijdstip der terugkomst van den koning nog onbepaald is. Evenwel vermeent men, dat de koning voor de opening der kamers te Brussel zal terug zijn, om de zitting in persoon te openen.

— Het dagblad *l'Observateur* meldt het volgende: » Men verzekert dat de gedeputeerden, die voor het van België afgescheiden grondgebied-gedeelte benoemd zijn, zoo lang de tijd van hun mandaat duurt, hetwelk eerst in 1841 verstrykt, in de kamers zullen zitting nemen. Zij gronden zich op het artikel der *constitutie*, hetwelk houdt, dat de gedeputeerden de geheele natie vertegenwoordigen en niet alleen het gedeelte van de provincie, dat hen benoemd heeft.»

NEDERLANDEN.

Amsterdam, 1 nov. Men zegt, dat het korps van artillerie op den grooten trede aldaar zal zijn zamengesteld, en dat de artillerie van de garnizoenen, alsoo twee minder dan anderszins, zal bestaan, elk

van zes compagniën, alzoo ieder drie minder; drie bataljons artillerie, nationale militie, elk van negen compagniën; wordende het bataljon vrijwillige artilleristen ingedeeld bij de genoemde bataljons artillerie nationale militie; eene compagnie artillerie werklieden, eene divisie pontonniers, een bataljon artillerie transporttrein en eene artillerie garnizoens-compagnie.

— Naar men verneemt, heeft Z. M. aan den baron *Schimmelpenninck van der Oye van de Poll*, op deszelfs verzoek, eervol ontslag verleend als majoor van het 1ste bataljon 1ste afdeling Geldersche schutterij.

's Gravenhage, 21 oct. De Tweede Kamer der Staten-Generaal (s. s.) zal morgen ten half een ure vergaderen.

Behalve het verslag der commissie, belast geweest met het aanbieden van het adres aan Z. M., zal in die zitting door Z. Exc. den minister van buitenlandsche zaken eene staatkundige mededeeling worden gedaan, nopens de vergoeding in grondgebied, voor het afgestane gedeelte van Luxemburg, welke bereids door het Deutsche bondgenootschap is aangenomen.

De afdelingen der Tweede Kamer hebben heden met de meeste belangstelling kennis genomen van de dezer dagen door den minister van koloniën gemaakte schriftelijke mededeeling, en zich overigens met het onderzoek der begrotingen onledig gehouden.

's Gravenhage, 1 nov. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (s. s.) van heden heeft de commissie, belast met het aanbieden van het adres der Staten-Generaal aan den koning, in antwoord der troonrede, bij monde van den heer *de Jonge*, haar verslag uitgebragt, waaruit blijkt, dat Z. M. hoofdzakelijk daarop heeft geantwoord, dat hoogstdezelve met genoegen ontvangen had de betuigingen der Staten-Generaal van gehechtheid aan en liefde voor hoogstdezelfs persoon en huis; dat ook Z. M. hoopte, dat de onzekerheid en spanning der laatste jaren zal hebben opgehouden, alsmede dat de eensgezindheid in de beraadslagingen der vergadering bevorderlijk zou zijn voor het heil des vaderlands; dat het Z. M. verheugde, dat er, zonder meerdere lasten aan de natie op te leggen, middelen hadden kunnen gevonden worden, in verband met de O. I. bezittingen, om niet slechts voor het volgende jaar maar ook voor de toekomst in de behoeften van den staat te voorzien, de onzekerheid weg te nemen en het krediet te bevestigen.

Uit de voorlezing der notulen van de op 26 en 28 oktober gehouden comités-generaal is gebleken, dat daarin over het ontwerp van adres, in antwoord der troonrede, is gehandeld; dat de beraadslagingen deswege langdurig en levendig zijn geweest; dat de meerderheid der kamer onderscheidene zinsneden van het oorspronkelijke ontwerp heeft veranderd, en dat ten slotte het ontwerp met eenparigheid van stemmen is aangenomen. Eene der zinsneden, welke steeds tot belangrijke discussiën heeft gegeven, betreft die nopens de handhaving der grondwet.

Onderscheidene, aan de kamer ingediende verzoekschriften, zijn aan de daartoe bestaande commissie verzonden. Onder dezelve merkte men op dat van de staten der provincie Vriesland, die wijzigingen in de wet op het personeel verlangen.

Ook heeft de heer *van der Turk*, van Haarlem, wederom een ontwerp tot aflossing der staats-schuld ingezonden.

Z. Exc. de minister van buitenlandsche zaken heeft aan de Kamer eene staatkundige mededeeling gedaan, en aan dezelve kennis gegeven, dat den 27sten juni jl., te Waspaden, tusschen de gevolmagtigden van Z. M. en die van Z. D. H. den nu wijlen groothertog van Nassau, eene overeenkomst getroffen is, waarbij Z. D. H., zoo voor zich zelve, als voor de prins *Adolf en Frederik van Nassau* en hunne afstammelingen, afstand heeft van de rechten, welke zij als agnaten op dat gedeelte van Luxemburg hadden, hetwelk Z. M. verplicht is geweest aan België toe te kennen. Daar Z. M. in de onmogelijkheid was; hen daarvoor eenige vergoeding in grondgebied of bevolking toe te kennen, werd er bepaald, dat voor dien afstand eene schadevergoeding in geld van f 750,000, aan den toen regerende hertog van Nassau zou worden gegeven.

Na de sluiting dier overeenkomst, hebben er onderhandelingen met de Deutsche bondsvergadering plaats gehad, welke ten uitslag hadden, dat de Deutsche bond, den 3den september jongstleden, met eenparigheid van stemmen, de voorstellen van den koning-groothertog heeft aangenomen. Dertien hielden hoofdzakelijk in, dat het gedeelte Limburg, hetwelk wederom onder het gebied van den koning zal behooren, met uitsluiting van Maastricht en Venlo, een afzonderlijk hertogdom zullen uitmaken, en als zoodanig onder de Deutsche bondstaten zal worden gerangschikt, dat het hertogdom Limburg, zoodanige maatregelen zal nemen, dat dit hertogdom aan zijne verplichtingen, jegens den Deutschen bond zal voldoen, en dat er uit deze dubbele betrekking geene botsingen zullen ontstaan.

Het Limburgsche territoriale vraagstuk is derhalve opgelost, daardoor is de geheele uitvoering van het met België gesloten traktaat weder meer nabij gekomen. De minister hoopt eerlang die geheele uitvoering te kunnen aankondigen.

Hierop is de vergadering gescheiden.

BEURSBERICHT.

Nov. 1839.

Holland. Wekelijkse schuld a 2½ pCt. 50½, 51½, ½; dito 5 pCt. 98½, 99, 98½; uitgestelde do. 1½, 1½, 1½; handbiljetten f 23½, 24½, ½; autorisatie-syndikaat 4½ pCt. 91½, 92½, 92; handelsmaatschappij 4½ pCt. 160½, 164½, ½; Oostindische lening 5 pCt. 94½, 95½, ½; aandelen Rijnspoorweg 4½ pCt. 96½, 97½, 97.

Mengelwerk.

Genoegens en wederwaardigheden van een reus.

(Slot van no. 172.)

Van de militaire dienst ontslagen, nam BALTHAZAR een zeer goed besluit; hij wijdde zich aan de wetenschappen. Toen, gelijk altijd, had Engeland gebrek aan schrijvers; er was nog veel plaats bij de uitgevers, en BALTHAZAR schreef het eerste deel van eenen roman wiens held hij zelf was. Spoedig echter werd hij door een heerlijk voorstel van zijn werk afgetrokken: eene jonkvrouw met tien duizend pond sterling jaarlijksch inkomen verlangde hem ten huwelijk. Miss DOROTHEA ARROWBY scheen volmaakt tot BALTHAZARS vrouw geschapen. De natuur had haar in eene milde luim vijf voet tien duim lengte gegeven. Menige vrijer, geenszins blind voor haar vermogen, stond naar hare hand; maar miss DOROTHEA gevoelde diepe verachting voor mannen die haar niet in grootte geleken; een kleine man scheen haar laagheilig en hatelijk, met afschuw had zij alle mannen beneden de zeevoet afgewezen; en daar geen harer minnaars het door haar bepaalde minimum bezat, zoo was zij tot haar 35ste jaar jonkvrouw gebleven.

Toen men haar van BALTHAZAR sprak, klopte haar maagdelijk hart. »Dat is de man naar mijn wensch!» en onverwijd noodigde zij den ex-tamboer-majoor uit, om zich zonder uitstel naar haar kasteel Waterford te begeven. BALTHAZAR, die toen juist niets beters te doen had, maakte gebruik van de uitnodiging. Zoodra miss DOROTHEA hem zag, bad zij hem aan. »Dat is de man, gelijk ik mij dien droomde!» riep zij uit. Men ontbood den notaris, het huwelijks-contract werd gesloten. Miss DOROTHEA begeerde gemeenschap van goederen in het huwelijk, en schonk haren echtgenoot tevens de helft van haar vermogen. BALTHAZAR, die een inschikkelijk mensch was, verzette zich niet tegen de grootmoedige bedoelingen zijner bruid. Miss DOROTHEA was overigens van eene leelijkheid, die door geene tien duizend pond sterling opgewogen werd.

Het huwelijk werd gesloten. Des avonds wachtte de nieuwgehuwde den bruidegom met schaamtelijk ongeduld; hij kwam niet, doch in plaats van hem ontving de bruid eenen brief van den volgenden inhoud:

»Mijne waarde vriendin! Gij begeert eenen echtgenoot van uwe grootte; gij hebt dien thans. Ik gehoorzaamde aan eenen wensch, die ook de mijne was, maar een ernstig nadenken heeft mij doen inzien dat wij onmogelijk onder hetzelfde dak kunnen leven. Gedurende uwen langdurigen vrijster-staat zult gij u genoegzaam hebben overtuigd van de bezwaren der lengte; mij ging het eveneens, en ik sidder bij de gedachte dat wij kinderen zouden kunnen krijgen naar ons evenbeeld. Waarom ongelukkigen in de wereld gebragt? Dit ware een gruwzaam egoïsme! Ik wil er mij niet aan schuldig maken, daarom reis ik af. Vaarwel! Gij ziet mij nooit weder. Uw ongelukkige echtgenoot, BALTHAZAR MACKENFIELD.»

BALTHAZAR liet zich bij hunnen gemeenschappelijken bankier eene aanzienlijke som ter hand stellen, begaf zich naar Parijs en leefde daar als een rijke lord.

BALTHAZARS vertering en zijne buitengewone grootte ondersteunden elkander wederkeerig; de eene verhief de andere, en de reus vertoonde zich met bijzonder succes in de wereld, vooral in de opera, waar men de verdiensten steeds wist de waarden. Overigens moet ik u zeggen, dat BALTHAZAR, zijne zoven veeten daargelaten, wezenlijk van opmerkelijke gestalte en voorkomen was. Zijne vormen beantwoordden ten volle aan zijne lengte, en zijn hoofd, hetwelk twintig duim boven het niveau des menschedoms uitstak, was inderdaad bijzonder schoon.

De brief-catastrophe van haren trouwdag maakte op miss DOROTHEA zoo xreesselijken indruk, dat zij er de volgende week aan stierf. De thans weduwnaar geworden BALTHAZAR erfde de helft van het vermogen zijner vrouw, doch verkwiste zeer spoedig zijnen ganschen rijkdom, en keerde volkomen geruineerd naar Engeland terug. Hij was juist bezig met om te zien naar eene aan lengte en aanzienlijke medegift lijdende herbarie, toen hij uit Lincoln het volgende schrijven ontving:

»Mijnheer, — De aanzienlijke burgers der stad Lincoln, en inzonderheid de leden van het Zoölogische Museum, hebben mij opgedragen, met u in eene voor de wetenschap zeer belangrijke onderhandeling te treden, waarvoor ik hoop dat gij die deelneming en bereidwilligheid zult gevoelen, welke zij verdient. Gij bezit een te regtschapen hart, om te vergeten, dat Lincoln uwe geboorteplaats was. De pligt van eenen goeden burger brengt mede dat hij, zoo veel hem mogelijk is, alles begunstige wat zijne vaderstad nuttig zijn kan; nu roep ik u tot deze pligtsvervulling op, mijnheer, in eene aangelegenheid die u volstrekt geene kosten veroorzaken zal. De stad Lincoln bezit een kostbaar kabinet van naturaliën, zoo rijk voorzien van merkwaardigheden, dat Londen er ons om benijdt. Gij, mijnheer, wordt nu aangesproken om deze verzameling te vergrooten door aan uwe geboortestad, bij testamentaire beschikking, uw ligchaam te schenken. Gij kunt verzekerd wezen dat uwe medeburgers uw ligchaam met alle verschuldigde achting zullen behandelen, en dat men uw skelet op eene

waardige wijze in eene afzonderlijke en zeer elegante glazen kast zal opzetten. Op die wijze zou dus uw naam en uwe beroemdheid zich van geslacht tot geslacht in ons museum overplanten. Ik verzoek u om een gunstig antwoord, en u vooruit reeds wegens uwe toestemming dank zeggende, wensch ik dat de stad Lincoln zich eerst zoo laat mogelijk over uwe nalatenschap moge te verblijden hebben."

Deze door den president van het museum onderteekende brief, ontstak mijnen oom in den hevigsten toorn. Een onverwacht bezoek bragt hem tot andere gedachten. Een kleine oude man trad naar hem toe, en sprak hem volgender wijze aan: »Mijnheer, ik overhandig u hier deze vijftig guinjes, en verlang daarvoor van u niets meer dan dat gij uw naam onder aan dit papier zet." — »Mijnheer is waarschijnlijk een woekeraar, en ik zou een wissel onderteekenen? — nu goed! Voor hoe lang, en tegen welken interest leent gij mij deze som?" — »Zonder interest, en voor onbepaalden tijd." — »Verklaar u nader." — »De zaak is zeer eenvoudig. Ik wensch u uw persoon af te koopen." — »Wat, wilt gij weder een tambaermajoor van mij maken?" — Geenszins, ik begoet u niet levend maar dood te koopen. Ik ben geneesheer, en wensch eenmaal, met het ontleedme in de hand, de merkwaardige ontwikkeling uwer organisatie te bestuderen." — »Dat is iets anders. Maar, mijnheer, ik ben eerst 30 jaar oud, gij schijnt ten minste tweemaal zoo veel jaren te tellen; volgens de wetten der natuur moet gij eer sterven dan ik; hoe zult gij mij dan anatomisch onderzoeken?" — »O! mijnheer, wonderen van uwe soort plegen niet lang te leven." — »Nu, dit klinkt troestrijk!" En BALTHAZAR verkocht zich voor 50 guinjes.

— Hoe kondt gij zoo iets doen? sprak een zijner vrienden; thans verkeert gij in grooter gevaar dan een millionair, die zijn geld op lijfrente gesteld heeft. Want hier hebt gij het dubbele belang des gelds en der wetenschap tegen u. Nog meer, gij hebt met een geneesheer te doen, en wie weet wat bedriegelijke middelen hij u uit gierigheid of weetzucht ingeeft.

Om zich uit dezen nieuwen nood te redden, trachtte BALTHAZAR de zaak te verwikkelen; hij verkocht zich namelijk na en na aan veertien geneesheeren. Daaruit ontstond een proces; BALTHAZAR vroeg zijnen advocaat hoe lang de zaak zou kunnen duren. — »Dit hangt af van de som, die gij er aan besteden wilt." — Indien ik u nu 500 guinjes gawe om het proces te rekken? — »Dan zou het vijf jaren duren." — En als ik u jaarlijks 100 guinjes toekomen liet? — »Dan zou het zich tot in de eeuwigheid uitstrekken." — De zaak is dus geklonken, gij krijgt jaarlijks honderd guinjes. En nu, dacht BALTHAZAR, kan ik gerust zijn, want veertien geneesheeren hebben er belang bij, dat ik niet voor de bealissing sterf."

Omstreeks dien tijd teekende BALTHAZAR een en ander aan in zijn dagboek, hetwelk door zijne familie bewaard wordt. Alts wat mijn oom erin schreef, had betrekking tot zijnen toestand en het lastige van zijne grootte.

»De vriendschap" — zegt hij onder anderen — is slechts mogelijk met zijne gelijken; ik sta te hoog boven het geheele menschedom, om dit schoone gevoel te kennen."

»Als ik in den schouwburg zit, verzoekt men mij telkens, te gaan zitten."

»In winkels vind ik niets voor mij geschikt; de handel was volstrekt niet op mij voorbereid, ik moet alles voor mij afzonderlijk bestellen."

»Toen ik naar Parijs gaan zou, schreef ik dat men mij voor zes maanden kamers zou huren. Men koos mij een entresol, waarin ik niet regtop staan kon, en ik moest de zes maanden huur betalen zonder ooit de kamers te hebben bewoond."

»Die entresols hebben mij nog eene andere strek gespeeld. GENEVIE bewoont een entresol. Een voormiddag ging ik haar bezoeken; men zeide mij dat zij niet te huis was; in het heengaan zag ik van de straat door haar venster en bemerkte een officier in een leeder onderhoud met mijne schoone. Zonder mijne zeven voet had ik niets gezien. Ik ware in mijnen waan gebleven en nog langer gelukkig geweest." — Het overige schenk ik u.

Toen Londen hem geen middel van bestaan meer bood, begaf BALTHAZAR zich naar de Vereenigde Staten. Men beweert dat hij zich met den directeur eener reizende troep verstond, zijne lengte als kostwinning gebruike en zich op de planken vertoonde. Zooveel is zeker, dat hij vijf jaren later met nieuwen rijkdom naar Londen terugkeerde, en zijn geld toen beter dan te voren wist te bewaren. Gij ziet, BALTHAZAR was vrij gelukkig in zijne ondernemingen, en zijne zeven voet bezorgde hem tweemaal vermogen.

Verretoelijingen, verkiefde avonturen, verkwistingen van veelde vielen thans niet meer in zijne jaren en karakter; maar zijn hart was nog niet verstompt voor eene laatste en ware liefde. Hij beminde een meisje, JUDITH genaamd. Zij woonde tegenover hem, zag hem alle dagen aan het raam zitten en vond hem schoon; hij schreef haar, en zijne brieven roerden het hart van het jonge meisje; doch toen hij eens, bemoeidigd door hare antwoorden, naar haar toeging en zij hem voor zich staan zag, gilde zij luidkeels uit en viel in onmacht. Later schreef zij hem dat zij zijn gezigt en zijnen geest beminde, maar dat zijne lengte haar schrik aanjoeg en zij gevolgelijk nooit zijne vrouw kon worden.

Toen overwoog BALTHAZAR, dat, zonder de vereeniging met eene vrouw die hij beminde, al het andere niets beteekende, — en benam zich het leven.

Aan de stad Lincoln maakte hij zijne aardse overblijfselen niet; en daar het proces ook nog niet afgelopen was, zoo ontging zijn ligchaam de veertien geneesheeren eveneens. Hij had beschreven dat men hem in Westminster zou begraven; om kosten aan plaats te sparen, lieten zijne erfgenamen hem regtop in het graf nederzinken.

E. G.

Letternieuws.

Iets over de herziening der grondwet. Te Deventer, bij M. BALLOT, 1839, 74 bladz.

Deze welgeschrevene brochure verdient de aandacht van het denkbeeld gedeelte onzer natie, en vooral van degenen, welke zullen geroepen worden, om onze staatshuishouding nader te regelen. Hoezeer men met den schrijver omtrent vele punten niet moge instemmen, gelijk dit bij ons het geval is, zal men toch aan denzelfden geen helder inzicht in onzen tegenwoordigen toestand kunnen ontzeggen. In het eerst, en, onzes inziens, belangrijkste gedeelte van zijn geschrift, toont de schrijver aan, uit de motiven, die ten grondslage van de grondwet van 1814 hebben verstrekt, hoe weinig de ontwerpers dier grondwet op de hoogte van hunnen tijd zijn geweest; hoe zij, zelve vijf en twintig jaren ten achteren zijnde, zich ten onrechte als de vertegenwoordigers van het levend geslacht hebben voorgedaan; hoe zij aldus te veel van het oude weddrom hebben opgerakeld; hoe zij, vooral in het belang der oude staatsgezinde partij of van de gewezene oligarchie, hetgeen de schrijver voor hetzelfde schijnt te houden, zijn werkzaam geweest, en getracht hebben het grootere gedeelte des volks buiten de regering te houden en tevens het gezag van den soeverein te beperken. — waaruit dan de schrijver besluit, dat een zoodanig gebrekkig werk, als de grondwet van 1814, geenszins in aanschouw kan komen bij het regelen van den staat, zoo als die thans bestaat. De schrijver erkent wel, dat men reeds in 1815 zeer veel wijzer was geworden, en dat de ten gevolge der vereeniging met België vernieuwde grondwet, door daar in op te nemen het regt van *petitie*, de openbare beraadslaging der Tweede Kamer, de bepaling dat alle sententiën der regters gemotiveerd en in het openbaar uitgesproken moeten zijn, de vrijheid der drukpers (art. 161; 166, 172, 173, 174, 227) behalve onderscheidene andere verbeteringen, veel minder gebrekkig is dan die van 1814, — maar beweert nogtans dat dezelfde slechte geest, die ten grondslage der eerste grondwet verstrekt heeft, ook de latere heeft bedorven, namelijk de zucht om de natie geheel van het tooneel te schuiven, derzelver invloed bij alle regeringszaken uit te sluiten, en alle magt en voordeelen te accaparereren voor de bevoorregte families, met fnuiking tevens van het gezag van den soeverein. Laten wij daarom hopen, zegt de schrijver, dat dit bederf zich niet ook moge voortplanten in de nieuwe grondwet die te wachten is, vermanende voorts allen, die er de noodige bekwaamheid toe meenen te hebben, hun oordeel te uiten, terwijl het nog tijd is, opdat men zich niet te laat berouwe.

Na deze beschouwingen, welke 55 bladzijden van zijn geschrift beslaan, gaat de schrijver over tot de ontwikkeling van zoodanige punten als bij de nieuwe grondwet bijzonder in aanmerking zullen behooren te komen. Het eerste betreft de indeeling van het rijk in provinciën, zoo als die thans bestaat, welke hij beweert op geenen enkelen redelijken grond te berusten, en waarvoor hij verlangt eene indeeling in 32 arrondissementen, gelijk die thans voor de regterlijke inrigtingen bestaat, ieder met eenen eigenen commissaris des konings, die met veel meer nut, onpartijdigheid en eigen toezigt de belangen der ingezetenen en van het algemeen zoude behartigen dan tegenwoordig bij de gouverneurs het geval kan zijn, en waarmede dan tevens de overwegende invloed, ja, de monopolie van de hoofdplaatsen der provinciën zoude zijn opgeheven. Een tweede punt van beschouwing leveren de Staten-Generaal op; van de Tweede Kamer, wenscht de schrijver het getal leden vermeerderd te zien, en tegelijkers aan den koning de bevoegdheid gegeven, om het getal leden der Eerste Kamer aanmerkelijk uit te breiden; daarentegen vermindering van beider traktementen, en eindelijk de magt voor den koning om de Tweede Kamer te ontbinden en door eene nieuwe te doen vervangen. De schrijver verklaart zich voorts tegen de tienjarige begrotingen en tegen het voeren van administratie door collegiën en wel bepaaldelijk door de ongedeputeerde staten, maar wil dit daarentegen toevertrouwen hebben in zijne 32 arrondissementen aan eenen door den koning te benoemen commissaris en aan twee assessoren, mede door den koning te benoemen, welke alle persoonlijk verantwoordelijk zouden zijn. Hij verzoekt tevens arrondissementsraden, die jaarlijks zouden bijeenkomen, advies te geven over de belangen der verschillende localiteiten. Nog met meerderen nadruk verklaart de schrijver zich tegen het kiezen van leden voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal door de staten der provinciën. Ook verklaart de schrijver zich tegen de aangenomen verschillende wijze van bestuur der zoogenaamde steden (onverschillig of deze van eenige beduidenis zijn of niet) en van het platte land, hieronder soms begrepen vlekken van veel meer belang dan die zoogenaamde (oude) steden. Ten slotte verklaart de schrijver zich

